

چسب و فیچی

در این خیابان جاتنگ نیست

«**مهرداد احمدی شیخانی**»

● من رانندگی بلد نیستم و این برای خودش محسناتی دارد، یگی اینکه وقتی در خودرویی که یک نفر دیگر می‌راندش نشسته‌ای، چندان در وضعیت ترافیک دی نفع نیستی، یا اگر هم نفعی داشته باشی، وضعیت مثل سرنشینان خودروهای دیگر است و نه مثل رانندگان. ترافیک باشد، همه در این ازدحام خودروها اسیرید، ترافیک نباشد هم به مانند دیگران می‌روید تا به مقصد برسید. ولی وضعیت رانندگان این همه خودرو با سرنشینان عادی متفاوت است. باید هی کلاچ و دنده بگیرند، هی با روی گاز و ترمز فشار بدهند، اعصابشان که کم می‌آورد، یواش یواش دست به بوق می‌شوند و به خستگی که می‌رسند، کار به فحش و بدویبراه هم می‌کشد و در این مرحله است که نظریات گاه اعتراضی متعدد هم ارائه می‌کنند. یکی از این نظرات که بسیار و مکرر در مکرر از رانندگان شنیده‌ام این است که «هرکسی یک ماشین خریده افتاده در خیابان» یا اینکه «این کارخانه‌ها هم فکر جیب خودشداند و هی ماشین تولید می‌کنند، یکی نمی‌پرسد آخر این خیابان‌ها جا دارد که هی خودرو می‌فرستید؟». گمان می‌کنم شما هم از این دست جمله‌ها شنیده‌اید؛ اگر خودتان از گویندگانش نباشید! اینکه راننده این‌همه معترض تنگی جاییست که خودروهای دیگر ایجاد می‌کنند، برایم این سوال را پیش می‌آورد که آیا آنها جای تو را تنگ کرده‌اند و تو جای آنها را تنگ نکرده‌ای؟ چطور تو حق داری خودرو داشته باشی و آنها حق ندارند؟ چگونه است که کارخانه‌های خودروسازی باید آنقدر خودرو بسازند که سهمی به تو برسد، ولی وقتی تو خودرویت را خریدی، باید تولید را متوقف کند! گویی یک جورهایی این اظهار شاک‌ی‌بودن ریشه در خودخواهی‌هایمان دارد. این حس که دیگران اگر باشند جا برایمان تنگ نمی‌شود، چنان در ما ریشه‌دار است که سر از ضرب‌المثل‌هایمان درآورده، آنجا که می‌گوییم «مهمان از مهمان خوشش نمی‌آید، صاحبخانه از هر جششان».

چندوقت پیش مصاحبه‌ای خواندم در همین روزنامه شرق خودمان، با هنرمندی سفرکرده که چند روزی به کشور بازگشته بود و نمایشگاهی هم از آثارش به پا کرده بودو و مصاحبه هم به همین بهانه انجام شده بود. موضوعات متعددی در این مصاحبه طرح شده بود و ادعاهایی چند که هر کدام می‌توانست با سؤالاتی چالشی مسریهای متعددی را باز کند که به هر دلیل چنین نشده بود، از جمله این نظر مکتبده‌شونده که گفته بود «... همه چیز خیلی باشتاب درحال زیادشدن است و بدون تردید وقتی چنین اتفاقی می‌افتد، سطح کیفیت پایین می‌آید. این موضوع به‌وضوح دیده می‌شود؛ مثلا اتفاق‌های هنری زیاد و هنرمندان بسیار. اصلا این سوال پیش می‌آید که ما این‌همه هنرمند لازم داریم؟ فکر می‌کنم کمیت، کیفیت نمی‌آورد...». این را که خواندم یاد همان رانندگانی افتادم که از تنگی جا کله دارند و وقتی از شلوغی خیابان‌ها کلافه می‌شوند، اعتراض می‌کنند که «چرا کارخانه‌های تولید کننده، این همه خودرو تولید می‌کنند؟». این موقعی که این مصاحبه به بحث تولید پیش خود گفتم نقد مدت‌هاست در ایران نبوده و این دوربودن از فضا باعث شده چنین نگاهی داشته باشد، ولی وقتی دیدم که از آن همه موضوع قابل بحث در آن مصاحبه، این یکی دارد اینجا و آنجا نقل می‌شود، بسا خود گفتم انکار تنگی جا از خیابان‌های تهران به محیط‌های هنری هم کشیده شده و عده‌ای جا را برای خودشان تنگ می‌بینند و معترض این ازدحام شده‌اند. اما مگر هنرمند را تولید می‌کنند که به اعتراض پیرسیم «این‌همه هنرمند لازم داریم؟»! آیا این‌گونه نیست که هر انسانی حق دارد احساس و درویناتش را بروز دهد؟ در هنر که بحث تولید انبوه و کمیت و کیفیت نیست. هنرمندبودن یا نبودن مثل خیابان‌های تهران نیست که از ازدحام خودروها و تنگی جا در رنج باشیم و نتوانیم نفس بکشیم. همه مردم هم که هنرمند باشند و کار کنند، جا برای کسی تنگ نمی‌شود که! خیابان‌های شهر نیست کسی تنگ می‌شودند یا باعث ازدحام می‌بینیم، اول از همه خودمان را باعث ازدحام می‌بینیم، است که وقتی به‌همه نقاش شدند یا همه مجسمه ساختند، اکسیژن کم بیایورم و احساس خفگی کنیم. این درست است که هنرمند می‌خواهد دیده شود و هرچه تعداد کسانی که به ارائه اثر می‌پردازند کمتر باشد، فرصت دیده‌شدن هم بیشتر است، ولی خب به گمانم باید یک فرقی بین راننده و هنرمند باشد. اینکه تا وارد فضای هنر نشده‌ایم، تلاش کنیم قسمتی از این فضا را مال خود کنیم و وقتی به این خواسته رسیدیم، تبدیل شویم به راننده‌ای که نمی‌خواهد دیگران خودرو داشته باشند، کمی بیشتر از حد معمول خودخواهانه است. به گمانم صادقانه‌تر آن است که اگر تولید انبوه را باعث ازدحام می‌بینیم، اول از همه خودمان از خیابان بیرون برویم. نمی‌شود که مدام از ترافیک شکایت کنیم و همچنان با خودرویمان در خیابان‌ها دور دور کنیم. یادمان نرود که اگر جهان هنر خیابان هم نشود، ازدحام هنرمندان باعث ترافیک نمی‌شود. در این خیابان جاتنگ نیست.

فیلم مجید مجیدی از رقابت‌ها در اسکار حذف شد

اسکار بدون ایران

فرانک آرتا

فیلم «محمدرَسُول‌الله (ص)» به کارگردانی مجید مجیدی، به فهرست نامزدهای بخش خارجی‌زبان اسکار ۲۰۱۶ راه نیافت. هرچند که کارگردان فیلم به‌دفعات و در جاهای مختلف بر این نکته تأکید داشته که «مقد در فیلم «مجد رَسُول‌الله (ص)» تقریب مذاهب جهان اسلام بوده»، اما همان روزهای نخستین که خبر ساخت این فیلم رسانه‌ای شد، سروصدای کشورهای عربی به مخالفت با این فیلم درآمد. به‌طوری‌که حتی دانشگاه‌الاه‌زهر کمر به تکفیر فیلم بست. اما تهیه‌کنندگان و سرمایه‌گذاران فیلم با به‌کارگیری عوامل حرفه‌ای برنده اسکار نظیر ویتوریو استوارو، آی‌ای رحمان و... قصد ساخت فیلمی بین‌المللی داشتند. اما هرچه جلوتر می‌رفت، بحث بودجه فیلم مورد پرسش قرار می‌گرفت که در شرایط تحریم‌های اقتصادی، چرا چنین فیلم پرهزینه‌ای ساخته شده است. اما سازندگان و به‌خصوص کارگردان با توجه به نام مبارک حضرت رسول اکرم(ص) تلاش کردند تا توجه جامعه هنری جهانی را به پیامبر اسلام جلب کنند. با رونمایی فیلم در شهرک سینمایی متعلق به این فیلم، بودجه فیلم هم مشخص شد: ۱۰میلیون دلار آمریکا یعنی شش‌میلیاردتومان‌واندی. اما مجیدی در گفت‌وگویی کوتاه با «شرق» عنوان کرده بود که مسئله تحریم‌ها و افزایش قیمت دلار را هم باید در نظر گرفت. بالاخره ساخت فیلم به اتمام رسید و قرار شد که فیلم در جشنواره فیلم فجر به نمایش درآید. اما به دلیل اینکه مجید مجیدی از سوی علیرضا رضاداد، دبیر وقت جشنواره و تهیه‌کننده اجرایی فیلم، به‌عنوان رئیس هیات داوران معرفی شد و طبعاً فیلم نمی‌توانست در بخش مسابقه به نمایش درآید، چنین رفتاری جای این تحلیل‌ها را باز گذاشت که متولیان این پروژه روی اکران جهانی- جشنواره‌ای فیلم حساب باز کنند. در این مسیر جشنواره فیلم برلین فیلم را به نمایش نگذاشت و با اعتراض ججت‌الله ایوبی، رئیس سازمان سینمایی، مواجه شد. اما چندی بعد افتتاحیه فیلم در جشنواره مونترال کانادا با استقبال مواجه شد. به‌طوری‌که فرانسیس فورد کاپولا، خالق سه‌گانه «پدرخوانده»، از فیلم به نیکی یاد کرد. بعد از آن معرفی فیلم به اسکار مورد توجه قرار گرفت.

جلسات هیات معرفی فیلم ایرانی به فرهنگستان علوم و هنرهای سینمایی (اسکار) جهت رقابت ر رشته اسکار بهترین فیلم خارجی‌زبان با میزبانی بنیاد سینمایی

قارایی و تعامل مستقیم با خانه سینما و سازمان سینمایی و امور سمعی و بصری برگزار شد و اعضای آن متشکل از فرشته طائرپور (تهیه‌کننده)، محمد بزرگ‌نیا (کارگردان)، شهرام جعفری‌نژاد (منتقد فیلم و مدیرمسئول و سردبیر مجله «صنعت سینما»، سیدروح‌الله حسینی (مدرس دانشگاه و مدیر مدرسه ملی سینما)، شادمهر راستین (فیلم‌نامه‌نویس)، رسول صدراعاملی (کارگردان)، محمدرضا هنرمند (کارگردان)، آرش امینی (مدیرکل امور بین‌الملل سازمان سینمایی) و امیر اسفندیاری (معاون بین‌الملل بنیاد سینمایی فارابی) در نهایت فیلم «محمدرَسُول‌الله (ص)» را معرفی کردند.

امسال ۱۰ فیلم توسط هیات انتخاب معرفی شده بود که فیلم مجیدی در رقابت با فیلم‌های «خداحافظی

طولانی»، ساخته فرزاد مؤتمن،

«در دنیای تو ساعت چند

است؟»، ساخته صفی یزدانیان،

«رخ دیوانه»، ساخته ابوالحسن

داوودی، «سیزده»، ساخته هومن

سیدی، «شیار ۱۴۳»، ساخته ترکس

آبیار، «قصه‌ها» ساخته رخشان

بنی‌اعتماد، «ماهی و گربه»،

ساخته شهرام مکرری، «ملبورن»،

ساخته نیما جاویدی و «من دیه‌گو

مارادونا هستم»، ساخته بهرام

توکلی موفق شد. بنابر گزارش

«ورایتی» درنهایت فیلم «محم

رسول‌الله (ص)» مجید مجیدی از رقابت‌ها حذف شد و از حضور در هشتادوهشتمین دوره جایزه آکادمی اسکار بازماند. اما ۹ فیلم بلند از کشورهای بلژیک (برند عهد جدید)، کلمبیا (در آغوش ایلیس)، دانمارک (جنگ)، فنلاند (شمشیرباز)، فرانسه (اسب وحشی)، آلمان (هزارتوی دروغ‌ها)، مجارستان (پسر سائول)، ایرلند (زنهدباد) و اردن (ذیب) برای بخش فیلم‌های خارجی جایزه اسکار نامزد شدند که پنج نامزد نهایی برای رقابت بر سر جوایز آکادمی اسکار در تاریخ ۱۴ ژانویه ۲۰۱۶ معرفی خواهند شد.

این درحالی است که مجیدی پیش از این چهاربار و به‌ترتیب با فیلم‌های «بچه‌های آسمان»، «رنگ خدا»، «باران» و «آواز گنجشک‌ها» در رقابت اسکار شرکت کرده

هنر

بود و فقط برای فیلم «بچه‌های آسمان»، در فهرست پنج فیلم نهایی نامزد دریافت اسکار قرار گرفت.

مراسم اسکار روز ۲۸ فوریه (۹ اسفند) در سالن دالبی تئاتر لس‌آنجلس برگزار خواهد شد.

اما سؤال مهم این است که چرا این فیلم با وجود

عوامل اسکاری نتوانست به مراحل نهایی راه یابد؟

جواد شمقدری، رئیس سابق سازمان سینمایی کشور،

درخصوص علت راه‌نیافتن فیلم «محمدرَسُول‌الله(ص)»

به جمع فیلم‌های نامزدشده بخش فیلم‌های خارجی

زبان «اسکار» به «شرق» گفت: «بالاخره آکادمی اسکار

برنامه‌ها و اهداف خودشان را دنبال می‌کنند و ممکن

است به دلایلی فیلمی را انتخاب یا رد کنند. این دلایل جدا از مسائل زیباشناختی سینماست که هرساله این معیارها

در انتخاب فیلم‌های خارجی‌زبان

لحاظ می‌شود و تأثیرگذار است.»

کارگردان فیلم «توفان شن» در

ادامه افزود: «به نظر می‌رسد یکی

از دلایل نامزدشدن فیلم «محم

رسول‌الله(ص)» این است که

اگر این فیلم را انتخاب می‌کردند

کنتکاو‌هایی درباره فیلم از

سوی مخاطبان جهانی ایجاد

می‌شد که از سوی دیگر با این کار

عملاً فیلم را بایکوت کردند»، البته

باید گفت که قبل‌تر محمدمهدی

حیدریان، مدیر پروژه این فیلم،

بارها از ضعف پخش‌کننده فیلم ابراز نگرانی کرد؛

موضوعی مهم که در اکران جهانی فیلم‌ها باید به آن

توجه داشت؛ نکته‌ای که شهرام مکرری بر آن تأکید کرد.

مکرری، کارگردان فیلم «ماهی و گربه» به «شرق» گفت:

«موفقیت در اسکار و قرارگرفتن در فهرست نهایی به چند

نکته بستگی دارد؛ یکی اینکه فیلمی که به اسکار معرفی

می‌شود باید پخش‌کننده قوی در اروپا یا آمریکا داشته

باشد. نته‌ها فیلم «محم‌(ص)» بلکه هر فیلم دیگری

هم که به اسکار معرفی می‌شد باید حتما سابقه خوبی

در پخش آمریکا و بعد در اروپا داشته باشد. این موضوع

به‌قدری مهم است که می‌تواند همه‌چیز را در اعلام

نتیجه نهایی تحت‌الشعاع قرار دهد. اگر ایران می‌خواهد

در اسکار موفق باشد، باید به این بیندیشد که پخش

ادامه از صفحه ۱۲

سینمای ایران محافظه‌کار شده

دقیقا. نکته جالبیش این بود که تماشاگرهای «خواب تلخ» بعد از ۱۲ سال بسیار تغییر کرده‌اند و الان میزان خنده و دست زدن و تشویق خودخوش مردم موقع دیدن فیلم دوبرابر ۱۲ سال پیش شده است! تماشاگر الان به صحنه‌هایی هم می‌خندد که آن زمان نمی‌خندید!

● **به‌هرحال آگاهی مردم بیشتر شده و این نشان می‌دهد فیلم شما بعد از ۱۲ سال هنوز کهنه نشده و این نشان از خلایق‌بخت شماست.**

آتونس «خواب تلخ» هم می‌گوید که این ظاهرا مرده حتی بعد از ۱۲ سال هم می‌تواند زنده شود!

● **فیلم بعدی‌تان چیست؟**

چند فیلم‌نامه دارم. همیشه صحبت می‌شود که چرا هرچهار پنج سال یک فیلم می‌سازم. انکار درهر دوت یک فیلم همیشه دارم! و بعد معمولا مردم موقع دیدن فیلم دوبرابر ۱۲ سال پیش شده است! تماشاگر الان به صحنه‌هایی هم می‌خندد که آن زمان نمی‌خندید!

● **شما سه دوره سازمان سینمایی را طی کردید؟**
خیر. ولی الان درگیر حل مشکل فیلم جدید و منتظر اکران «آشغال‌های دوست‌داشتنی» هستم.
● **استقبال تماشاگران از «خواب تلخ» گسترده بوده . تا جایی که می‌دانم فقط فیلم «ماهی و گربه» شهم مکرری توانسته در این گروه پرفروش باشد. به نظر‌تان اتفاق ناشی از چیست ؟**
● «پرویز» مجید بزرگر هم فروش بالائی داشت. ولی درباره «خواب تلخ» شاید قضاو‌قدر بوده که فیلمش پرفروش شود!! می‌خواستم اکران مناسب در شأن فیلم داشته باشیم و مهجور و دور از چشم نباشد. آن‌قدر انرژی داشتم که وقتی این اتفاق افتاد آتونس جدیدی با تهیه‌کنندگی خودم ساختم و تیم بچه‌های «خواب تلخ» را دوباره در سِده اصفهان جمع کنم.

● **استقبال این چنینی را پیش‌بینی می‌کردید؟**
واقعیت اینکه فکر می‌کردم مردم خوش‌شان بیاید ولی نه این‌قدر! برای فیلمی که بعد از ۱۲ سال به اکران درمی‌آید و نه اجازه تبلیغ تلویزیونی دارد و نه تبلیورده شهری، این استقبال مثل یک جایزه و قدردانی بزرگ است که از طرف مردم انجام شد و هیچ‌کس به‌اندازه من ارزشش را نمی‌داند! نکته خیلی عجیب افتتاحیه‌ای بود که چند شب پیش گرفتیم که واقعا شرمندگی بزرگی برای من گذاشت.

کسانی که قبل‌ا فیلم را دیده بودند باز هم مراجعه کردند. همکاران، مطبوعات‌ها که این لطف را داشتند و این شرمندگی برای من بود که صندلی‌ها کم بود و یکسری بین صندلی‌ها نشستند؛ اما حس و حال خوبی داشت و شبی به پادمان‌دی برای من شد.
● **خواب تلخ به خواب شیرین تبدیل شد!**

فیلم‌هایش را در آمریکا و اروپا جد‌تر دنبال کند، نه‌اینکه تلاشش صرفا در حد شعار باشد. توجه‌کنید به اینکه فیلم‌های «بچه‌های آسمان» و «جدایی» که در اسکار موفق بوده‌اند، هر دو پخش‌کننده آمریکایی داشتند.» اما شادمهر راستین نظر دیگری دارد. شادمهر راستین، فیلم‌نامه‌نویس، منتقد سینما و عضو هیأت انتخاب فیلم، درباره اسکار به خبرنگار «شرق» گفت: «وضعیت فیلم «محم رسول‌الله (ص)» همانند فیلم‌هایی از کشورهای دیگر است که امسال جز: کاندیداهای اسکار نبوده‌اند. به نظر من مشکل مهم‌تر، عدم زیرساخت‌های لازم برای تولید فیلم استاندارد در ایران است تا گرفتن اسکار یا نامزدشدن! سؤال من این است که چرا باید هرساله انتظار گرفت جایزه اسکار داشته باشیم، اصلا برای این مسئله قدر سرمایه‌گذاری کرده‌ایم؟ آیا هدف سینمای ایران فقط گرفتن اسکار است؟ آیا سینماگران، تماشاگران و مدیران پروتکلی داشته‌اند که هرسال باید اسکار بگیریم؟ مگر سینما فوتبال است که تماشاگران و دست‌اندرکاران، خواستار حضور همیشگی‌اش در جام جهانی باشند؟» شاید به نظر می‌رسید در این دوره بهترین‌گزینیه معرفی فیلم «ماهی و گربه»، به کارگردانی شهرام مکرری است. منتها فیلم طبق قوانین اسکار به مدت یک هفته پشت‌سرهم در سالن سینمای مشخصی اکران نشده بود. در گروه «هنر و تجربه» فیلم‌ها به شکل تک‌سانس و در سینماهای پراکنده به نمایش درمی‌آید؛ مسودی که احمد طالبی‌نژاد بر آن تأکید کرده است. براین‌اساس احمد طالبی‌نژاد، منتقد سینما، نیز معتقد بود: «نمی‌توانم درباره سلیقه امسال اسکاری‌ها، با توجه به انتخاب‌هایشان اظهارنظر کنم، چون هیچ‌کدام از فیلم‌های انتخاب‌شده را ندیده‌ام. اما درباره عدم انتخاب فیلم «محم‌(ص)» باید بگویم این فیلم در نهایت یک فیلم متوسط از فیلم‌های تاریخی هالیوود است که سال‌ها تولید شده با دکورهای عظیم و ... و با وجود مسئله اسلام‌ستیزی و جریان‌هایی که علیه مسلمانان امروز در آمریکا هست، عدم موفقیت این فیلم از پیش معلوم بود. این در حالی است که اگر فیلمی مثل «ماهی و گربه» که تجربه‌های ناب سینمایی دارد به اسکار فرستاده می‌شد، مطمئنا یکی از شش کاندیدای نهایی می‌شد. مجیدی قرار است قسمت دوم و سه‌گانه زندگی پیامبر(ص) را نیز بسازد.

جشنواره

معرفی نامزدهای مسابقه‌ملی سینما – حقیقت

● **شرق:** اسامی نامزدهای بخش «مسابقه ملی» نهمین جشنواره بین‌المللی «سینما- حقیقت» اعلام شد. مستند «زندگی در خور موسی» با شش عنوان نامزدی، در صدر فهرست نامزدهای دریافت جایزه از نهمین دوره جشنواره بین‌المللی سینما- حقیقت قرار گرفت و «رؤیاهای دم‌صبح» و «قارلی داملا» با پنج عنوان نامزدی، در رده دوم قرار گرفتند. ۸۱۵۷ با چهار نامزدی روی سکوی سوم این فهرست جای گرفت و «فصل هُرس» و «محاکمه» هم با سه عنوان نامزدی، چهارم شدند. هیات داوران بخش «مسابقه ملی» جشنواره متشکل از محمد تهنایی‌نژاد، فرشاد فدائیان، محمود کلاری، محمود اربابی، سعید رشتیان، آریا عظیمی‌نژاد و ترکس آبیاری، پس از بازبینی و بررسی ۷۴ فیلم مستند راه‌یافته به بخش مسابقه ملی در بخش بهترین کارگردانی مستند کوتاه، فیلم‌های بُرد (حمید جعفری)، خون‌بازی (مصطفی شیری) و قارلی داملا (هابه مسمادی) و در بخش بهترین کارگردانی مستند نیمه‌بلند، فیلم‌های «بلا‌نسیت شما» (مهدی بوستانی شهرباکی)، «پدر» (هانیه یوسفیان)، «پل» (امیرحسین نوروزی)، «زندگی در خور موسی» (حجت طاهری) و «میراث من آواز» (فاطمه موسوی) را انتخاب کردند. در بخش بهترین کارگردانی مستند بلند، فیلم‌های «۸۱۵۷» (بهرز نورانی‌پور)، «۱۰۳۰ روز» (مهدی بخشی‌مقدم)، «رؤیاهای دم صبح» (مهرداد اسکویی)، «روستان فصل آخر» (مریم‌السادات مومن‌زاده) و «فصل هُرس» (لقمان خالدي) و در بخش بهترین پژوهشگر، فیلم‌های «زندگی در خور موسی» (حجت طاهری)، «قارلی داملا» (هابه مسمادی)، «مادرکشی» (کمیل سوهانی)، «محاکمه» (سیداحسان عمادی) و «یک موسیقی‌دان فرانسوی در دربار قاجار» (مهران یونمندان) نامزد شدند. فیلم‌های «۸۱۵۷» (مهدی آزادی)، «بُرد» (ارسطو مداحی‌گیوی)، «زندگی در خور موسی» (حجت طاهری و عبدالخالق طاهری)، «رؤیاهای دم‌صبح» (محمد حدادی) و «قارلی داملا» (عبدالله شکری) نیز در بخش بهترین تصویربرداری و فیلم‌های «۸۱۵۷» (بنهام شیخ‌احمدی)، «پل» (نوبد سالاری‌مقدم)، «دینکومارو» (ساسان کاوه)، «رؤیاهای دم‌صبح» (پارسا کریمی/احسین مهدوی) و «محاکمه» (احمد افشار) در بخش بهترین صدابرداری یا صداگذار نامزد شده‌اند. نامزدهای بهترین تدوینگر شامل فیلم‌های «پل» (محدثه کلجین‌عراقی)، «زندگی در خور موسی» (حجت طاهری)، «رؤیاهای دم‌صبح» (امیر ادیب‌پورز)، «فصل هُرس» (لقمان خالدي) و «قارلی داملا» (عبدالله شکری) و نامزدهای بهترین نویسنده یا گوینده گفتار متن شامل «بلا‌نسیت شما» (مهدی بوستانی شهرباکی)، «تنها میان طالبان» (علی پیرهادی/ محسن اسلام‌زاده)، «زندگی در خور موسی» (حجت طاهری)، «مادرکشی» (کمیل سوهانی) و «محاکمه» (سیداحسان عمادی) و نامزدهای بهترین فیلم شامل «۸۱۵۷» (بهرز نورانی‌پور)، «رؤیاهای دم‌صبح» (مهرداد اسکویی)، «زندگی در خور موسی» (عبدالخالق طاهری)، «فصل هُرس» (مهدی شاحمجدی) و «قارلی داملا» (انجمن سینمای جوان اردبیل) شدند. اعضای هیات داوران بخش جایزه بین‌المللی شهید آوینی جشنواره سینما- حقیقت (محمدحسین نیرومند، مهدی فرجی، حسین مغزنی‌زای) هیچ نامزدی را اعلام نکردند و در مراسم اختتامیه، برگزیدگان این بخش معرفی خواهند شد. مراسم اختتامیه نهمین دوره جشنواره بین‌المللی سینما- حقیقت از ساعت ۱۸ عصر یکشنبه، ۲۹ آذر ۹۴ در تالار وحدت برگزار می‌شود.

خبر

برندگان جشنواره فیلم دوبی معرفی شدند

● **شرق:** درام تونسسی «وقتی چشم‌هایم را باز کردم»، بهترین فیلم داستانی دوازدهمین جشنواره فیلم دوبی شد. این فیلم ساخته لایلا یوزید است که داستان زن جوانی را روایت می‌کند که در یک گروه راک سیاسی در دوره انقلاب تونس آواز می‌خواند. فیلم محمود سلمان با عنوان «ما هرگز بچه نبودیم» در جایزه بهترین فیلم غیرداستانی و بهترین کارگردانی را دریافت کرد. به گزارش مهر، فیلم سالم براهیمی با عنوان «بگذار بیايند» که درباره یک خانواده الجزایری در دهه ۱۹۹۰ است، جایزه ویژه هیات‌داوران را برد و جایزه بهترین بازیگر زن به منا شلیبی برای بازی در «ناوارا»، ساخته هلا حیل، فیلم‌ساز مصری، رسید. جایزه بهترین بازیگر مرد، به لطفی عبیدی برای بازی در «مرزهای بهشت» ساخته فارس نعتا، فیلم‌ساز تونسسی، رسید. فیلم هانی ابوسعید با عنوان «استعداد» جایزه منتخب مردم را برد و عبدالله حسن احمد با دریافت جایزه صدهزاردلاری وزارت داخلی برای بهترین فیلم‌نامه اجتماعی به خانه رفت. جشنواره فیلم دوبی امسال جایزه یک عمر دستاورد را نیز برده کرد که این جوایز به کاترین دونو، بازیگر فرانسوی، عزت العیالی، بازیگر مصری، سامی بواجلا، بازیگر فرانسوی- تونسسی و نصرالدین‌شاه، بازیگر هندی، تعلق گرفت. جشنواره بین‌المللی فیلم دوبی (DIFF) امسال از ۹ تا ۱۶ دسامبر برگزار شد.